

Jean Webster
DADDY-LONG-LEGS

Вебстер, Джин

В26 Довгоногий дядечко / Джин Вебстер ; пер. з англ. А. Ганченко. — К. : Знання, 2016. — 206 с. — (English Library).

ISBN 978-617-07-0150-3 (English Library)
ISBN 978-617-07-0395-8

Зворушливий і сповнений гумору роман американської письменниці Джин Вебстер (1876—1916) "Довгоногий дядечко" — це історія дівчини-сироти Джуді в листах своєму опікунові, якого вона ніколи не бачила. Він послав її на навчання до коледжу з умовою, що кожного місяця вона писатиме йому листи. На його думку, дівчина була здібною, могла стати хорошою письменницею, а писання листів допоможе їй в цьому. Джуді із задоволенням виконує поставлену умову: в коледжі їй цікаво, навчання захоплює, її життя повне різноманітних подій і пригод, і їй самій хочеться щиро поділитись з кимось своїми думками і переживаннями, розповісти про перше кохання. Книга має неочікувану кінцівку і викликає у читача відчуття теплоти і надії на щастя.

УДК 821.111
ББК 84(7Сло)

ISBN 978-617-07-0150-3
(English Library)
ISBN 978-617-07-0395-8

© А. Ганченко, переклад
українською мовою, 2016
© Видавництво "Знання",
редакція, оформлення, 2016

Перша середа кожного місяця — це був справді чорний день. Її наближення чекали зі страхом, зносили мужньо і забували поспішно. Підлога в кожній кімнаті мала бути без єдиної плями, на стільцях — ані пилінки, на ліжках — ані найменшої складки. Дев'яносто сімох плаксивих маленьких сиріт треба було вмити, зачесати і зодягти в чисті, випрасувані костюмчики. Усім дев'яносто сімом треба було нагадати, як їм поводитись і як відповідати: "так, сер" чи "ні, сер", коли б їх запитав про щось хтось із опікунів.

Препоганий це був час, і бідна Джеруша Аббот, як старша серед сиріт, відчувала всю його гіркоту. Проте ця особлива середа вже закінчувалася. Джеруша вирвалася з комірчини біля кухні, де вона готувала сандвічі для гостей сирітського притулку, і побігла нагору завершити свою щоденну роботу. Вона завідувала кімнатою під літерою "F", де одинадцятьох дітей од чотирьох до семи років мали одинадцятьох ліжок, поставлених у ряд. Джеруша збрала малечу, поправила на них вбраннячко, витерла всім носи і, вишикувавши, повела до їдальні, де вони благословенних півгодини мали поратися біля хліба, молока і сливового пудингу.

Потім вона сіла на підвіконня й притулилася лобом до холодної шибки. З п'ятої години ранку дівчина була на ногах, роблячи всіляку роботу під бубнін-

ня нервової доглядачки. На самоті, “за кулісами”, місіс Ліппет рідко коли була така спокійна та урочисто поважна, як ото перед опікунами притулку та дамами-патронесами. Через широку замерзлу галявину по той бік залізних ґрат, що одмежовували притулок, Джеруша дивилась удалечінь; перед її очима хвилями простяглися вниз пагорби з розкиданими на них садибами, а збоку крізь голі крони дерев виднілися покрівлі села.

День скінчився, і, як їй здавалося, цілком успішно. Опікуни і ревізійна комісія обійшли притулок, прочитали доповіді, випили чаю й оце зараз поспішали додому, до родин, щоб забути ще на місяць про своїх надокучливих маленьких підопічних. Джеруша з зацікавленням стежила за вервечкою екіпажів та автомобілів, які виїздили з воріт притулку. Думкою вона линула спершу за одним екіпажем, потім за другим, що їхали до великих будинків, розкиданих на схилах. Вона уявляла себе в хутрянім пальті та в оксамитовім капелюшку, прикрашеному пером, як вона сідає в автомобіль і недбало наказує шоферові: “Додому!” Та на порозі дому уява її закінчувалась.

Джеруша мала багату фантазію. Місіс Ліппет часто застерігала її, що через це вона матиме багато клопоту, коли не буде стежити за собою. Та навіть нестримна фантазія не могла перенести її за поріг тих будинків, куди вона так хотіла потрапити. Маленька мрійлива Джеруша за всі свої сімнадцять років жодного разу не була в звичайній домашній оселі. Вона не могла уявити собі повсякденного життя інших людей, котрі не мають клопоту із сиротами...

*Джеруша Аббот,
В контору ідіть.
Там вас ждуть,
По-спі-ші-і-ить!*

Томмі Діллон, співаючи, йшов східцями вгору, а потім коридором, а тому спів його став голоснішим, коли він наблизився до кімнати “F”. Джеруша одірвалася од вікна і знову зіткнулась з неприємностями життя.

— Хто мене кличе? — неспокійно перебила вона пісню Томмі.

*Місіс Ліппет в конторі жде,
І вона збожеволіла вже.
А-м-і-н-ь!*

Томмі закінчив побожно, і в тоні його не чулося злорадства. Навіть цей найзапекліший серед малих сиріток почував симпатію до сестриці, котру викликали в контору до настирливої доглядачки. Томмі любив Джерушу, хоч вона часто шарпала його за рукав і мало не одривала йому носа.

Джеруша пішла вниз, далі не розпитуючи. “Що могло статись? — думала вона. — Може, сандвічі були нарізані не досить тонко? Може, в горіховий торт потрапила шкаралупа? Може, дама-патронеса запримітила дірочку в панчосі Зузі Гоуторн? Може... о, який жах, один з херувимів із її кімнати “F” заляпав соусом когось із опікунів?”

У продовгуватих нижніх сінях було темно, і коли вона йшла сходами, останній з опікунів стояв у дверях, збираючись вийти. Джеруша встигла лише зауважити, що чоловік дуже високого зросту. Він мах-

нув рукою шоферові, що чекав на нього в автомобілі на повороті дороги. Коли машина рушила і стала наблизатись, сліпучі фари одкинули його тінь на стіну. Вона мала химерно довгі руки й ноги, що простяглися на підлозі й тяглися вгору аж на стелю сіней. Ця тінь дивно нагадувала величезного павука-косаря.

Заклопотаність Джеруші зникла, їй стало смішно. Вона була з природи реготуха і раділа кожній нагоді посміятися. Якщо стає особливо смішно, коли дивися на одного з цих суворих опікунів, то не варто чекати нічого хорошого. Зовсім розвеселившись, дівчина зайшла до контори і з усмішкою на лиці поставала перед місіс Ліппет. Джеруша здивувалась, побачивши, що наглядачка хоча й не сміялась, та все ж була в гарному настрої. На її обличчі був майже той самий запобігливий вираз, що з'являвся в присутності одвідувачів.

— Сідай, Джерушо, я маю з тобою поговорити.

Джеруша сіла на найближчий стілець і затаїла дух. Автомобіль промайнув повз вікно. Місіс Ліппет глянула йому вслід.

— Чи зауважила ти пана, який щойно вийшов звідсіля?

— Я бачила його зі спini.

— Це найщедріший опікун. Він часто жертвував великі суми для нашого притулку. Я не маю права називати його прізвище, він дуже наполягав на тому, щоб залишитись інкогніто.

Джеруша здивовано розкрила очі: вона не звикла, щоб її викликали в контору для розмови про химери піклувальників.

— Цей пан допомагав кільком нашим хлопчикам. Пригадуєш Чарльза Бентона і Генрі Фрейза? Обидва вони закінчили курс у коледжі, дякуючи містеру... цьому піклувальникові, і обидва упертою працею та успіхами віддячили за витрачені на них гроші. Іншої подяки цей пан і не хотів. До цього часу він допомагав тільки хлопцям. Мені ніколи не щастило ні найменшою мірою зацікавити його долею дівчаток нашого притулку, хоч як вони заслуговували на це. Він, можу з певністю сказати, зовсім не цікавиться дівчатами.

— Так, пані, — стиха мовила Джеруша, аби хоч щось сказати.

— Сьогодні на засіданні розглядалося питання про твою подальшу долю...

Місіс Ліппет на хвилину замовкла, потім почала розповідати повільно, з паузами, вельми драгуючи і так надміру схвильовану Джерушу.

— Зазвичай, як ти знаєш, у нас у притулку не тримають дітей, що досягли шістнадцяти років, і лише для тебе зробили виняток. Ти закінчила в нас школу в чотирнадцять років; училася ти гарно — чого, до речі, не можна сказати про твою поведінку, — тому було вирішено віддати тебе в середню школу в нашому селі. Тепер ти закінчила вже й цю школу, і притулок, звичайно, не може більше тебе утримувати. Ти вже й так zostавалася тут два зайвих роки...

Місіс Ліппет не брала до уваги, що Джеруша впродовж двох років одробляла важкою працею своє утримання, що інтереси притулку були для неї на першому місці, а виховання — на другому, що в такі дні, як сьогодні, вона працювала для притулку з ранку до вечора.